

М. Гузела

Навчально-науковий інститут права та психології
Національного університету “Львівська політехніка”,
канд. юрид. наук, доц.
кафедри кримінального права і процесу

ПРОБЛЕМА РОЗШУКУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО У ПРОЦЕСІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ДЕЯКІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

© Гузела М., 2016

Досліджуються питання розшуку підозрюваного у кримінальному провадженні у контексті певних аспектів міжнародного співробітництва, регламентованих нормами міждержавних договорів та міжнародно-правових актів, визнаних Україною. Наводяться визначення та види міжнародного співробітництва у сфері кримінального провадження, а також наголошується, що міжнародний розшук підозрюваних, обвинувачуваних у системі Інтерполу – це частина міжнародного співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю.

Визначено, що під час організації міжнародного розшуку каналами Інтерполу потрібно керуватися загальновизнаними засадами і нормами міжнародного права, міжнародними договорами України, Конституцією України, Кримінальним процесуальним кодексом України та законами України, Статутом Інтерполу, обов’язковими рішеннями Генеральної асамблеї Інтерполу, нормативними правовими актами Міністерства внутрішніх справ України.

Ключові слова: підозрюваний, розшук підозрюваного, кримінальне провадження, міжнародне співробітництво у кримінальному провадженні.

М. Гузела

ПРОБЛЕМА РОЗЫСКА ПОДОЗРЕВАЕМОГО В ПРОЦЕССЕ УГОЛОВНОГО ПРОИЗВОДСТВА: НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ МЕЖДУНАРОДНОГО СОТРУДНИЧЕСТВА

Исследуется вопрос розыска подозреваемого в уголовном процессе в контексте некоторых аспектов международного сотрудничества, регламентированных нормами межгосударственных договоров и международно-правовых актов, признанных Украиной. Наводится определение и виды международного сотрудничества в сфере уголовного судопроизводства, а также отмечается, что международный розыск подозреваемых, обвиняемых в системе Интерпола – это часть международного сотрудничества государств в борьбе с преступностью.

Определено, что при организации международного розыска по каналам Интерпола следует руководствоваться общепризнанными принципами и нормами международного права, международными договорами Украины, Конституцией Украины, Уголовным процессуальным кодексом Украины и законами Украины, Уставом Интерпола,

обязательными решениями Генеральной Ассамблеи Интерпола, нормативными правовыми актами Министерства внутренних дел Украины.

Ключевые слова: подозреваемый, розыск подозреваемого, уголовное производство, международное сотрудничество в уголовном процессе.

M. Huzela

THE PROBLEM OF TRACING A SUSPECT IN THE CRIMINAL PROCEEDINGS: SOME ASPECTS OF INTERNATIONAL COOPERATION

The article examines the question of the suspect wanted in criminal proceedings in the context of certain aspects of international cooperation, regulated by international treaties and international legal acts recognized by Ukraine. We give the definition and types of international cooperation in criminal proceedings, and noted that international arrest suspects accused in the Interpol system – is part of international cooperation among States in combating crime.

Determined that the organization of an international search by Interpol channels should be guided by universally recognized principles and norms of international law, international treaties of Ukraine, the Constitution of Ukraine, the Criminal Procedure Code of Ukraine and laws of Ukraine, the Charter Interpol binding decisions of the General Assembly of Interpol, normative legal acts of the Ministry of Affairs of Ukraine.

Key words: suspect, wanted suspect, criminal proceedings, international cooperation in criminal proceedings.

Постановка проблеми. З метою недопущення поширення злочинності у міжнародних масштабах, а також попередження злочинних проявів необхідною є тісна та систематична співпраця демократичних держав. Адже інтернаціоналізація злочинності, тобто поширення її проявів в інших країнах спонукає компетентні органи однієї держави частіше звертаються по допомогу до компетентних органів іншої держави під час кримінального провадження. З огляду на це, широкий розвиток отримує міждержавне співробітництво з розшуку осіб, які потрапили у сферу кримінального провадження як підозрювані чи обвинувачені. Міжнародне співробітництво держав у сфері боротьби зі злочинністю розвивається на трьох рівнях: рівень двостороннього співробітництва між державами; регіональний рівень; співробітництво на універсальному (загальносвітовому) рівні. Форми міжнародного співробітництва у боротьбі зі злочинністю надзвичайно різноманітні, однак усі вони зводяться до таких видів: а) укладання міжнародних угод (про правову допомогу у кримінальних та інших справах, конвенції щодо боротьби з окремими злочинами міжнародного характеру тощо); б) створення відповідних міжнародних організацій (спеціально створені для протидії міжнародній злочинності – Інтерпол або організації загальної компетенції, для яких боротьба зі злочинністю є одним з напрямків роботи – ООН, ОБСЄ, Рада Європи та ін.).

Аналіз дослідження проблеми. Теоретичним підґрунтям для цього дослідження стали наукові дослідження учених-процесуалістів як радянського, так і сучасного періоду незалежності нашої держави, які більшою чи меншою мірою охоплюють питання розшуку підозрюваних осіб у контексті міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні.

Мета роботи – дослідити сутнісні характеристики, які визначали б міжнародну процедуру розшуку підозрюваного, враховуючи норми міждержавних договорів та міжнародно-правових

актів, ратифікованих Україною, кримінального процесуального законодавства та стан застосування зазначеної процедури у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Норма ст. 542 КПК України визначає міжнародне співробітництво під час кримінального провадження, яке полягає у застосуванні необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги врученням документів, виконанням окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків [7].

Однак міжнародними договорами України можуть бути передбачені інші, ніж у КПК України, форми співробітництва під час кримінального провадження. Найчастіше у міжнародній співпраці у сфері кримінального провадження держави використовують двосторонній рівень співробітництва. Двосторонні угоди дають змогу повніше врахувати характер відносин між двома державами, їхні інтереси за кожною конкретною проблемою. У зв'язку із цим найбільшого поширення одержали двосторонні угоди з таких питань, як надання правової допомоги за кримінальними провадженнями, видача злочинців, передача засуджених осіб для відбування покарання у країні, громадянами якої вони є.

Але обмежуватися виключно двосторонніми угодами у сфері міжнародного співробітництва не можна. Серед нормативно-правових актів, що регламентують співробітництво держав на багатосторонньому рівні, можна назвати конвенції про видачу злочинців, про правову допомогу по кримінальних провадженнях, про визнання вироків по кримінальних провадженнях, про передачу судочинства по кримінальних провадженнях, про правопорушення щодо культурних цінностей, про “відмивання”, виявлення, вилучення й конфіскацію доходів від злочинної діяльності. На цьому рівні співробітництво держав може відбуватись і у рамках міжнародних організацій.

Якщо розглядати міжнародну співпрацю в аспекті міжнародного розшуку підозрюваних осіб, то потрібно спочатку визначити дефініції та види форм такої співпраці. Так, О. Н. Карпов, О. В. Калиновський, І. І. Йовенко стверджують що розшук, відповідно до вітчизняного законодавства, здійснюється у трьох формах: державній, міждержавній, міжнародній [5, с. 10; 12, с. 20]. Міжнародний розшук, на думку автора, – це заснований на нормах національного та міжнародного права комплекс оперативних, інформаційно-довідкових та пошукових заходів, що здійснюються за запитами спеціально уповноважених органів держав, силами правоохоронних запитуваних країн з використанням можливостей Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол.

Своєю чергою, Р. В. Бараннік та Д. Компанієць наводять таке визначення понять міждержавного і міжнародного розшуку:

– міждержавний розшук – це комплекс розшукових та оперативно-розшукових заходів, що здійснюються на території країн-учасниць СНД за ініціативою правоохоронних органів однієї із зазначених країн з метою отримання інформації про ймовірне місцезнаходження безвісно зниклих людей, які переховуються від слідства, суду, виконання вироку, установлення особи невідомого трупа;

– міжнародний розшук – це комплекс розшукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, що здійснюються НЦБ Інтерполу на території держав-учасниць МОКП – Інтерпол відповідно до норм міжнародного права, а також відповідно до чинного законодавства України з метою отримання інформації про місцезнаходження безвісти зниклих людей, особи невідомого трупа, виявлення, арешту і видачі (екстрадиції) осіб, які переховуються від слідства, суду та виконання вироку [1, с. 136].

Дещо неординарної позиції дотримуються М. М. Лата та С. І. Апухтін, які під міждержавним розшуком розуміють комплекс оперативно-розшукових, пошукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, спрямованих на виявлення з метою подальшого арешту та видачі (екстрадиції) осіб, що розшуковуються та перебувають за межами держави-ініціатора розшуку, але у межах територій держав-учасниць СНД [8, с. 120–122].

Міністерством внутрішніх справ України були розроблені методичні рекомендації щодо порядку та умов екстрадиції до України обвинувачених на стадії досудового розслідування, у змісті яких наведено поняття міждержавного та міжнародного розшуку. Відповідно до рекомендацій поняття міждержавного розшуку виглядає так: міждержавний розшук – це комплекс розшукових та оперативно-розшукових заходів, що здійснюються на території країн–учасниць СНД за ініціативою правоохоронних органів однієї із зазначених країн з метою отримання інформації про ймовірне місцезнаходження безвісно зниклих людей, виявлення, арешту та видачі (екстрадиції) осіб, які переховуються від слідства, суду, виконання вироку, установа особи невпізаного трупа [10].

Відповідно до наведених визначень міждержавного та міжнародного видів розшуку, можна зробити висновок, що основними їх відмінними ознаками є територія проведення розшуку та країни, що мають право здійснювати розшук.

З позиції А. В. Дунаєвої випливає, що якщо є точна інформація про те, що особа, яка перебуває у розшуку, переховується на території однієї іноземної держави, яка відома правоохоронним органам, то здійснюється міждержавний розшук; а коли відсутня точна інформація про країну перебування розшукуваної особи, а тільки є дані про можливе її місцезнаходження на території кількох країн – застосовується міжнародний розшук [3, с. 149].

Досліджуючи міждержавний та міжнародний види розшуку, І. В. Лешукова виокремлює такі їх відмінності:

- правовою підставою для міжнародного розшуку переважно є двостороння угода між конкретними державами, а під час міждержавного розшуку – багатосторонні угоди;
- міжнародний розшук проводиться на території лише однієї держави або визначених держав чи регіону-партнера за двосторонньою угодою, куди країна–ініціатор розшуку звертається з проханням оголошення та здійснення розшуку злочинця, а міждержавний розшук оголошується на усій території СНД;
- суб'єктами міждержавного розшуку є органи-ініціатори розшуку та виконавці (у міжнародному розшуку посередником між ними виступає Інтерпол) [9, с. 160–161].

Вдалим вважаємо визначення міжнародного розшуку Д. О. Компанійця, у якому розшук розуміється як такий, що одночасно оголошується, проводиться і припиняється у країнах – членах Інтерполу, та репрезентує сумарну сукупність розшукових заходів і дій, що проводяться на території кожної держави силами її кримінальної поліції з дотриманням національних правових норм та відомих нормативно-правових актів за дорученням компетентної служби Генерального секретаріату вказаної міжнародної організації та за її координаційної участі [6, с. 142].

На підставі аналізу нормативно-правових актів та вітчизняної наукової літератури Т. С. Зеленюк та С. П. Пекарський дійшли висновку, що міжнародний розшук є окремою функцією міжнародних організацій (Інтерполу), національних органів юстиції, правоохоронних органів (залежно від організації ОРД, досудового слідства та міжнародного співробітництва у конкретній державі), що являє собою комплекс оперативно-розшукових заходів та слідчих дій, які проводяться на території двох чи більше держав, координуються міжнародними спеціалізованими організаціями або уповноваженими органами держав та проводяться відповідно до норм міжнародного та національного права, закріплених у законодавчих нормативно-правових актах [4, с. 116].

Для ефективного міжнародного розшуку в усьому світі створюються міжнародні організації, приймаються правові акти щодо співпраці держав у цьому напрямку. Серед найвпливовіших міжнародних організацій, що здійснюють боротьбу зі злочинними проявами в усьому світі, є Інтерпол (МОКП). Офіційною датою створення Інтерполу вважається 7 вересня 1923 року, коли під час проведення Міжнародного поліцейського конгресу у Відні була заснована Міжнародна комісія кримінальної поліції (МККП). У 1956 р. у Відні на ювілейній 25-й сесії Генеральної асамблеї МККП був прийнятий Статут Організації, у якому зазначено, що віднині Міжнародна комісія кримінальної поліції називатиметься Міжнародною організацією кримінальної поліції (МОКП) – Інтерполом, та забезпечуватиме співробітництво поліцейських відомств на світовому рівні. До цього вплив Організації поширювався переважно на держави Європи [2, с. 30].

З самого початку МОКП (Інтерпол) розглядалась як неурядова організація. Однак після укладення спеціальної угоди про співробітництво з економічною та соціальною радою Організації Об'єднаних Націй у 1971 р. було визнано міжурядовий статус Інтерполу, який знайшов своє офіційне відображення у Резолюції Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 15 жовтня 1996 року. Цим рішенням Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол) визнана спостерігачем на Генеральній Асамблеї ООН [2, с. 31].

Відповідно до ст. 2 Статуту Інтерполу метою цього органу є забезпечення найширшого співробітництва між зацікавленими органами кримінальної поліції у межах чинного національного законодавства країн-учасниць Інтерполу та суворої відповідності положенням Загальної декларації прав людини, а також створення і розвиток органів, необхідних для ефективної боротьби зі злочинністю [11, с. 15].

Міжнародна організація кримінальної поліції – це цілісний механізм та посередник у практичному співробітництві служб кримінальної поліції різних держав у їх повсякденній роботі з розкриття конкретних злочинів, у координації та кооперації вжитих ними заходів. У цьому механізмі співробітництва Інтерпол діє як єдиний світовий центр з реалізації спільної поліцейської стратегії, тактики попередження та боротьби з міжнародною кримінальною злочинністю.

Інтерпол не має повноважень вести самостійне розслідування, займатись розкриттям злочинів та розшуком злочинців у різних країнах. Проте може координувати операції поліції кількох країн, сприяти злагодженості та одночасності їх проведення, погоджувати із зацікавленими й зайнятими розшуком країнами початок і терміни таких операцій, оголошувати у міжнародний розшук злочинців, які переховуються від правоохоронних органів. Організації категорично забороняється здійснювати будь-яке втручання у діяльність політичного, військового, релігійного чи расового характеру.

До основних напрямів діяльності Інтерполу, відповідно до його Статуту, належать:

- кримінальна реєстрація, об'єктом якої є інформація про міжнародних злочинців та злочини, що мають міжнародний характер;
- міжнародний розшук злочинців;
- розшук підозрюваних для нагляду за ними та контроль за їх переміщенням;
- розшук осіб, які зникли безвісті;
- розшук вкрадених предметів [11, с. 15].

Міжнародний розшук підозрюваних, обвинувачуваних, злочинців у системі Інтерполу – це частина співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю. Тому він може проводитись лише за неухильного дотримання загальних принципів міжнародного права, насамперед принципів співробітництва, суверенної рівності держав, невтручання у їхні внутрішні справи, поваги до прав людини. До них варто додати і головний принцип кримінального судочинства, що поєднує усі країни світового співтовариства у боротьбі зі злочинністю, забезпечення невідворотності відповідальності за скоєне протиправне діяння.

Висновки. Отже, під час організації міжнародного розшуку каналами Інтерполу варто керуватися загальноновизнаними засадами і нормами міжнародного права, всебічними і двосторонніми міжнародними договорами України, Конституцією України, законами, Статутом Інтерполу, обов'язковими рішеннями Генеральної асамблеї Інтерполу, нормативними правовими актами Міністерства внутрішніх справ України та ін.

Інтерпол оголошує міжнародний розшук і не тільки дає сигнал про його початок у вигляді направлення до поліції усіх країн-учасниць відповідного повідомлення-циркуляра, а й визначає межі проведення розшукових заходів, тобто вирішує чи потрібно до нього залучати поліцію усіх країн-учасниць цієї міжнародної організації, чи можна обмежитись тільки країнами одного-двох сусідніх регіонів. Інтерпол координує розшук, а після його завершення сповіщає поліцію країн, що брали у ньому участь, про його результати.

Практика національної поліції України та загалом органів Міністерства внутрішніх справ України у сфері міжнародного і міждержавного розшуку поки що тільки розвивається. Не усі сфери

цього складного напрямку діяльності у належний спосіб регламентовані. Тому актуальним є розроблення законодавчих документів, а також підзаконних нормативно-правових актів, які б системно визначали детальний порядок дій, що стосуються міжнародного і міждержавного розшуку підозрюваних та обвинувачених.

1. Бараннік Р. Кримінальний розшук поза територією держави: деякі термінологічні та організаційні питання його проведення / Р. Бараннік, Д. Компанієць // *Право України*. – 2006. – № 5. – С. 136. 2. Гаврилюк В. І. Актуальні аспекти міжнародного співробітництва органів внутрішніх справ України на напрямку протидії торгівлі людьми / Гаврилюк В. І., Дубина В. І., Данилюк М. П.; за ред. В. І. Гаврилюк. – К.: Цифра, 2007. – 420 с. 3. Дунаєва А. В. Діяльність слідчого щодо розшуку підозрюваного: дис.... канд. юрид. наук: 12.00.09 / А. В. Дунаєва; Нац. акад. внутр. справ. – К., 2013. – 214 с. 4. Зеленюк Т. С. Поняття та зміст міжнародного розшуку / Т. С. Зеленюк, С. П. Пекарський // *Розшукова робота ОВС: проблеми та шляхи їх розв'язання: матер. міжвуз. наук.-практ. семінару (Донецьк, 28 берез. 2008 р.)* / Донец. юрид. ін-т Луган. держ. ун-ту внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. – Донецьк: ДЮІ ЛДУВС, 2008. – С. 116. 5. Карпов О. Н. Використання можливостей міжнародних поліцейських організацій у розшуку злочинців: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність” / О. Н. Карпов. – К., 2011. 10. 6. Компанієць Д. Історико-правовий аспект розшукової функції у діяльності поліції / Д. Компанієць // *Право України*. – 2003. – № 1. – С. 142. 7. Кримінальний процесуальний кодекс; станом на 01 вересня 2016 року. – Харків: Право, 2016. 8. Лата М. М. Особливості міждержавного розшуку / М. М. Лата, С. І. Апухтін // *Розшукова робота ОВС: проблеми та шляхи їх розв'язання: матер. міжвуз. наук.-практ. семінару (Донецьк, 28 берез. 2008 р.)* / Донец. юрид. ін-т Луган. держ. ун-ту внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. – Донецьк: ДЮІ ЛДУВС, 2008. – С. 120–122. 9. Лешукова І. В. Процесуальні особливості міжнародного співробітництва органів внутрішніх справ України при розслідуванні злочинів: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / І. В. Лешукова. – Х., 2004. – С. 160–161. 10. Методичні рекомендації щодо порядку та умов екстрадиції до України обвинувачених на стадії досудового слідства: станом на 01 трав. 2011 р.: затв. М-вом внутр. справ України, Голов. слідче упр. – К., 2011. – 25 с. /<http://umdrpl.info/index.php?id=1324315437> (дата звернення 14.09.2016) 11. Устав Международной организации уголовной полиции – Интерпол // *Библиотека криминалиста*. – 2011. – № 1. 12. Калиновський О. В., Йовенко І. І. Особливості взаємодії органів внутрішніх справ України та іноземних держав щодо розшуку підозрюваних (обвинувачених) / О. В. Калиновський, І. І. Йовенко // *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. – 2013. – № 2(30). – С. 18–26.

REFERENCES

1. Barannik R. Kryminal'nyy rozshuk poza terytoriyeyu derzhavy: deyaki terminolohichni ta orhanizatsiyni pytannya yoho provedennya [Criminal investigation outside the state: some terminological and organizational aspects of the meeting] / R. Barannik, D. Kompaniyets' // *Pravo Ukrayiny*. – 2006. – № 5. – P. 136. 2. Havrylyuk V. I. Aktual'ni aspekty mizhnarodnoho spivrobotnytstva orhaniv vnutrishnikh sprav Ukrayiny na napryamku protydyiy torhivli lyud'my [Important aspects of international cooperation of Internal Affairs of Ukraine on combating human trafficking] / Havrylyuk V.I., Dubyna V. I., Danylyuk M. P.; za red. V. I. Havrylyuk. – K.: Tsyfra, 2007. – 420 p. 3. Dunayeva A. V. Diyal'nist' slidchoho shchodo rozshuku pidozryuvanoho [Activity investigator to search for the suspect]: dys.... kand. yuryd. nauk: 12.00.09 / A. V. Dunayeva; Nats. akad. vnutr. sprav. – K., 2013. – 214 p. 4. Zelenyuk T. S. Ponyattya ta zmist mizhnarodnoho rozshuku [The concept and content of international search] / T. S. Zelenyuk, S. P. Pekars'kyu // *Rozshukova robota OVS: problemy ta shlyakhy yikh rozv'yazannya: materialy mizhvuz. nauk.-prakt. seminaru (Donets'k, 28 berez. 2008 r.)* / Donets. yuryd. in-t Luhan. derzh. un-tu vnutr. sprav im. E. O. Didorenka. – Donets'k: DYU LDUVS, 2008. – P. 116. 5. Karpov O. N. Vykorystannya mozhlyvostey mizhnarodnykh politseys'kykh orhanizatsiy u rozshuku zlochyntsv: avtoref. dys. na zdobuttya kand. yuryd. nauk [Harnessing the power of international police organizations in the search for criminals]: spets. 12.00.09 “Kryminal'nyy protses y kryminalistyka; sudova ekspertyza;

operatyvno-rozshukova diyal'nist'” / O. N. Karpov. – K., 2011. – p. 10. 6. Kompaniyets' D. Istoryko-pravovyy aspekt rozshukovoyi funktsiyi u diyal'nosti politsiyi [Historical and legal aspects investigative functions of the police] / D. Kompaniyets' // Pravo Ukrainy. – 2003. – № 1. – p. 142. 7. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrainy (stanom na 01 veresnja 2016 roku). – Harkiv: Pravo. – 2016. 8. Lata M. M. Osoblyvosti mizhderzhavnoho rozshuku [Features interstate search] / M. M. Lata, S. I. Apukhtin // Rozshukova robota OVS: problemy ta shlyakhy yikh rozv'yazannya: materialy mizhvuz. nauk.-prakt. seminaru (Donets'k, 28 berez. 2008 r.) / Donets. yuryd. in-t Luhan. derzh. un-tu vnutr. sprav im. E. O. Didorenka. – Donets'k: DYU LDUVS, 2008. – P. 120–122. 9. Lyeshukova I. V. Protseual'ni osoblyvosti mizhnarodnoho spivrobotnytstva orhaniv vnutrishnikh sprav Ukrainy pry rozsliduvanni zlochniv [Procedural features of international cooperation of Internal Affairs of Ukraine in the investigation of crimes]: dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.09 / Lyeshukova Iryna Volodymyrivna. – Kh., 2004. – p. 160 – 161. 10. Metodychni rekomendatsiyi shchodo pryadku ta umov ekstradytsiyi do Ukrainy obvynuvachenykh na stadiyi dosudovoho slidstva [Guidelines on spinning wheel and conditions of extradition to Ukraine accused persons under preliminary investigation]: stanom na 01 trav. 2011 r.: zatv. M-vom vnutr. Sprav Ukrainy, Holov. slidche upr. – K., 2011. – 25 p. / <http://umdpl.info/index.php?id=1324315437> (accessed 14.09.2016) 11. Ustav mezhdunarodnoy orhanyzatsyy uholovnoy polytsyy – Ynterpol [Charter mezhdunarodnoy uholovnoy police organization – Interpol] // Byblyoteka krymynalysta. – 2011. – № 1. 12. Kalynovs'kyi O. V., Yovenko I. I. Osoblyvosti vzayemodiyi orhaniv vnutrishnikh sprav Ukrainy ta inozemnykh derzhav shchodo rozshuku pidozryuvanykh (obvynuvachenykh) [Features of the interaction of internal affairs of Ukraine and foreign powers to search suspects (defendants)] / Kalynovs'kyi O. V., Yovenko I. I. // Borot'ba z orhanizovanoyu zlochynnistyuu i koruptsiyeyu (teoriya i praktyka), 2013. – # 2(30). – P.18–26.